

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Bruntále rozhodl v hlavním líčení konaném dne 28. července 2017 samosoudcem Mgr. Markem Stachem **t a k t o :**

Obžalovaný

J. L.,

nar. XXX v XXX, bez zaměstnání, bytem trvale XXX, adresa pro doručování Bruntál, XXX,

je v i n e n ,

že

v době nejméně od 1. 9. 2014 do 30. 6. 2017 ve Světlé Hoře, okres Bruntál, úmyslně řádně nepřispíval na výživu své nezletilé dcery A. L., nar. XXX, ač mu vyživovací povinnost vyplývá z občanského zákoníku a její výše byla stanovena rozsudkem Okresního soudu v Bruntále sp. zn. 0 Nc 1148/2013 ze dne 12. 5. 2014, který nabyl právní moci dne 8. 7. 2014, měsíční částkou 5.000 Kč, splatnou každého 1. dne v měsíci předem k rukám matky dítěte M. K., v období do konce roku 2014 po dohodě s M. K. vzhledem k tomu, že částečně pobýval s ní a dcerou A. ve společné domácnosti a částečně hradil náklady na její chod, měl na výživné přispívat toliko částkou 2.500 Kč měsíčně a v době od 1. 5. 2017 na základě rozsudku Okresního soudu v Bruntále č.j. 0P 142/2014 – 116 ze dne 13. 6. 2017 je povinen platit výživné již jen ve výši 2.200 Kč měsíčně, v uvedené době platil výživné jen nepravidelně a v nižších částkách, a takto zaplatil v roce 2014 v listopadu 18.000 Kč, v roce 2015 v únoru 10.000 Kč a v září 8.000 Kč, v roce 2016 v únoru 2.500 Kč, v březnu 4.500 Kč, v dubnu 1.000 Kč, v srpnu 3.000 Kč a v listopadu 8.000 Kč a v roce 2017 v lednu 1.000 Kč a v únoru a březnu po 2.000 Kč, v dubnu 4.000 Kč a v květnu bylo z jeho příjmu v rámci probíhající exekuce na výživné sraženo 296,82 Kč, na výživném tak dluží nejméně 90.103,18 Kč,

přičemž vyživovací povinnost nenahrazoval vlastní péčí ani jiným způsobem, a ač je vyučen v oboru stavební práce, nemá žádné zdravotní omezení a měl po celou výše uvedenou dobu jako OSVČ působící v zahraničí pravidelný měsíční příjem dostačující v plné míře k hrazení stanoveného výživného, ukončil k 31. 1. 2017 bezdůvodně samostatnou výdělečnou činnost, aniž by měl zajištěn jiný zdroj příjmů, a takto se zbavil možnosti platit výživné poté, co byl v prosinci 2016 proti němu vydán exekuční příkaz pro výživné na nezletilou A., a následně nenastoupil do žádného pracovního poměru na základě doporučenky úřadu práce ani z vlastní iniciativy, ačkoli v okolí jeho bydliště je dostatek nabídek odpovídajících pracovních míst s příjmy dostatečnými k hrazení výživného,

t e d y úmyslně se vyhýbal plnění své zákonné povinnosti vyživovat jiného po dobu delší než čtyři měsíce,

č í m ž s p á c h a l

prečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 2 trestního zákoníku,

a z a t o s e o d s u z u j e

podle § 196 odst. 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody **v trvání 10 (deseti) měsíců.**

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se obžalovanému výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu **v trvání 2 (dvou) roků.**

Podle § 82 odst. 2 trestního zákoníku se obžalovanému **jako podmínka osvědčení ukládá povinnost** ve zkušební době řádně platit běžné výživné a dle možností a schopností dlužné výživné.

O d ů v o d n ě n í :

Na základě důkazů provedených v rámci hlavního líčení dospěl soud k závěru, že obžalovaný J. L. jednal způsobem podrobněji popsáním ve skutkové větě výroku o vině tohoto rozsudku. Takovýto skutkový stav byl v průběhu hlavního líčení zjištěn z provedených důkazů, jejich posouzením samostatně i ve vzájemném souhrnu postupem podle § 2 odst. 6 trestního řádu, konkrétně čtením protokolu o výsledku obžalovaného L. z přípravného řízení, výsledkem svědkyně M. K., jakož i z listinných důkazů.

Obžalovaný J. L., přestože byl k hlavnímu líčení včas a řádně předvolán, se k tomuto nedostavil, aniž by svou neúčast omluvil nebo i jen vysvětlil. Vzhledem k této skutečnosti, ale i s přihlédnutím k celkové důkazní situaci a skutečnosti, že obžalovaný převzal do vlastních rukou mimo jiné i poučení o možnosti naplnění institutu účinné lítosti podle § 197 trestního zákoníku, bylo rozhodnuto v souladu s ustanovením § 202 odst. 2 trestního řádu o konání hlavního líčení v nepřítomnosti obžalovaného. Postupem podle § 314d odst. 2 a § 207 odst. 2 trestního řádu pak byl u hlavního líčení čten protokol o výsledku obžalovaného z přípravného řízení v procesním postavení podezřelého. Obžalovaný tehdy sice odmítl k věci blíže vypovídat, nicméně po převzetí záznamu o sdělení podezření uvedl, že je pravdou, co je v této listině uvedeno.

Svědčce M. K. u hlavního líčení popsala vztah s obžalovaným v průběhu roku 2014, kdy se podle svědkyně s obžalovaným střídavě rozcházel a zase dávali dohromady, tehdy obžalovaný běžně přispíval na nákup nezbytných potřeb do domácnosti, proto se svědkyně s obžalovaným v uvedeném období dohodla, že na výživném bude platit jen částku 2.500 Kč. Definitivně se však rozešli na počátku roku 2015 a obžalovanému tehdy sdělila, že již po něm bude požadovat plnou částku výživného tak, jak bylo stanoveno rozhodnutím soudu. V dotčeném období pak podle svědkyně obžalovaný uhradil jen ty platby, které již dokládala v průběhu přípravného řízení u policejního orgánu a poté, co jí byly tyto platby nastíněny, svědkyně uvedla, že jejich výše i doba úhrady souhlasí. Nad rámec uvedených plateb pak podle svědkyně obžalovaný uhradil v hotovosti v lednu a v únoru 2017 částku 1.000 Kč a 2.000 Kč, v dubnu 2017 v hotovosti 4.000 Kč a v červenci 2017 zaslal cestou poštovní poukázky částku 1.000 Kč bez toho, aby vymezil, na jaké období tuto platbu určuje. V rámci probíhající exekuce pak svědkyně dostala na dlužné výživné toliko jednu platbu, a to ve výši kolem 200 Kč v dubnu 2017. Svědkyně dále uvedla, že aktuálně již bylo rozhodnutím soudu výživné sníženo na částku 2.200 Kč. Obžalovaná žije s dcerou sama, má příjmy ze zaměstnání kolem 11.000 Kč čistého, běžně jí ale musejí přispívat rodiče, když na nájemném hradí částku přesahující částku 8.000 Kč. Na dávkách pomoci v hmotné nouzi svědkyně závislá není. Aktuálně se podle svědkyně obžalovaný o dceru nezajímá, dříve svědkyni navštěvoval, šlo mu podle ní ale spíše o kontakt s její osobou, než s dcerou a běžně docházelo k napadání, aktuálně by mělo být podle svědkyně vedeno trestní řízení vůči obžalovanému pro trestný čin nebezpečného pronásledování. Pokud se obžalovaného dotazovala, proč neplatí výživné, spíše jen naznačoval, že jej placení výživného nezajímá a vůči svědkyni se choval nevhodně. Podle svědkyně si obžalovaný po většinu žalovaného období vydělával dostatek finančních prostředků k tomu, aby výživné v plné výši hradil, když ví o tom, že působil ve Spolkové republice Německo s příjmy kolem 60.000 Kč měsíčně, působil takto jako OSVČ, nicméně živnost ukončil v reakci na to, že svědkyně koncem roku 2016 podala návrh na exekuční vymáhání dlužného výživného.

V průběhu hlavního líčení byly provedeny rovněž listinné důkazy. Skutečnosti, které svědkyně K. popisovala u hlavního líčení, konstatovala rovněž v rámci písemného trestního oznámení, v rámci něhož mimo jiné uváděla, že obžalovaný po nařízení exekuce na výživné se snažil hledat způsoby, jak se vyhnout exekučnímu odstavení svého účtu a dokonce oslovil samotnou svědkyni ohledně toho, zda by si faktury za odvedenou práci mohl nechat proplácet na její účet. Oficiální výše příjmu obžalovaného je uvedena v daňových přiznáních za roky 2014 a 2015, kdy v roce 2014 byl vykazován dílčí základ daně v částce 162.986 Kč a za rok 2015 byl vykazován rozdíl mezi příjmy a výdaji v částce 177.500 Kč. Částečně písemným vyjádřením elektronickou poštou a částečně doklady o platbách či výpisy z účtu jsou doloženy platby výživného z listopadu 2014 v částce 18.000 Kč, v únoru 2015 10.000 Kč, v září 2015 8.000 Kč, v únoru 2016 2.500 Kč, v březnu 2016 2.500 Kč a 2.000 Kč, v dubnu 2016 1.000 Kč, v srpnu 2016 3.000 Kč, v listopadu 2016 3.000 Kč a 5.000 Kč, v lednu 2017 1.000 Kč a v únoru 2017 2.000 Kč. Doloženy jsou rovněž listinné materiály související s probíhající exekucí z důvodu uspokojení pohledávky na výživném, přičemž vyrozumění o zahájení exekuce je datováno k 29. 11. 2016. Doloženo je rovněž sdělení exekuční kanceláře Mgr. Jaroslava Homoly, podle něhož sice byla vymožena částka kolem 30.000 Kč z majetku obžalovaného, z velké části však tato byla použita na náhradu nákladů probíhající exekuce, částka necelých 10.000 Kč na náhradu nákladů právního zástupce a pouze 31. 5. 2017 byla oprávněně osobě vyplacena exekučně sražená částka 296,82 Kč. Podle zprávy OSSZ Bruntál byl obžalovaný veden jako OSVČ v době od ledna 2014 do 31. 1. 2017, jako uchazeč o zaměstnání je veden u Úřadu práce České republiky, pracoviště Bruntál v období od 7. 2. 2017, nemá zdravotní omezení. Podle zprávy společnosti Styroprofile a.s. se obžalovaný

účastnil výběrového řízení, k němuž mu úřadem práce byla vydána doporučenka, byl však na místo něj vybrán jiný uchazeč. Podle dalších zpráv Úřadu práce České republiky nejsou ani obžalovaný, ani svědkyně K. řešeni dávkami pomoci v hmotné nouzi. Povinnost obžalovaného platit na dceru A. částku 5.000 Kč měsíčně jako výživné s účinností od 1. 1. 2014 je doložena rozsudkem Okresního soudu v Bruntále č.j. 0Nc 1148/2013 – 61, podle rozsudku téhož soudu č.j. 0P 142/2014 – 116 ze dne 13. 6. 2017, který podle informačního systému ISAS doposud není v právní moci, byla vyživovací povinnost obžalovaného s účinností od 1. 5. 2017 snížena na částku 2.200 Kč.

Přečinu zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 2 trestního zákoníku se dopustí ten, kdo se úmyslně vyhýbá plnění své zákonné povinnosti vyživovat nebo zaopatřovat jiného po dobu delší, než čtyři měsíce.

Sám obžalovaný J. L. sice v průběhu přípravného řízení podrobněji nevypovídal, plně se ale doznal ke skutku tak, jak byl popsán v záznamu o sdělení podezření. Tímto se tedy doznal k tomu, že na dceru A. svou vyživovací povinnost řádně neplnil i přesto, že jako OSVČ působící ve Spolkové republice Německo měl po většinu uvedeného období příjem nejméně 35.000 Kč měsíčně, avšak tuto výdělečnou činnost bezdůvodně ukončil k 31. 1. 2017, následně již nikde nepracoval a nechal se zaevidovat u příslušného úřadu práce. Uvedené doznání obžalovaného je v souladu s výpovědí svědkyně K., která potvrdila platby, které obžalovaný nepravidelně a obvykle v nižších, než stanovených částkách, na dceru hradil, stejně jako potvrdila skutečnost, že obžalovaný neměl zájem hradit výživné, po většinu období působil v zahraničí jako OSVČ s vysokými příjmy umožňujícími mu hradit výživné v plné výši, avšak po zjištění, že svědkyně začala výživné vymáhat exekučně, výdělečnou činnost sám ukončil a zbavil se tak možnosti mít další příjmy. Obdobné skutečnosti přitom svědkyně popisovala již v rámci svého písemného trestního oznámení, v rámci něhož popisovala i snahy obžalovaného vyhnout se exekučnímu srážení výživného ze svého účtu. Lze tedy považovat za prokázáno, že obžalovaný výživné na svou dceru A. řádně nehradil, přestože ve skutečnosti dosahoval příjmů přinejmenším v rozmezí 35.000 Kč až 60.000 Kč, i když oficiálně v rámci daňových přiznání vykazoval příjmy nižší, a měl tak až do konce měsíce ledna 2017, kdy i podle zprávy OSSZ Bruntál ukončil výdělečnou činnost, dostatečné příjmy k tomu, aby výživné v plné míře hradil. Pokud obžalovaný následně výdělečnou činnost ukončil a zaregistroval se u příslušného úřadu práce jako uchazeč o zaměstnání tak, jak vyplývá ze zpráv Úřadu práce České republiky, aniž by měl zajištěno odpovídající zaměstnání, nasvědčuje takové jednání obžalovaného skutečně tomu, že poté, co bylo vůči jeho osobě na konci listopadu 2016 zahájeno exekuční řízení tak, jak vyplývá z dodaných materiálů exekutora Mgr. Homoly, ukončil výdělečnou činnost záměrně a svévolně, a to pouze z toho důvodu, aby z jeho výdělků nemohlo běžné či dlužné výživné sráženo. Takovéto jednání obžalovaného spolu se snahou zajistit výplatu již odvedené práce na jiné účty, než ty, které byly stíženy exekucí na výživné, jak popisovala svědkyně K., již zjevně vypovídá o snaze obžalovaného vyhnout se úmyslně plnění své zákonné povinnosti vyživovat svou dceru A. a jestliže obžalovaný řádně nepřispíval na výživu své nezletilé dcery již od září 2014 a možnosti platit výživné se vyhýbal přinejmenším od února 2017 do konce června 2017, kdy převzal návrh na potrestání a došlo tak k přerušení skutku, naplnil obžalovaný popisovaným jednáním znaky přečinu zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 2 trestního zákoníku.

Oproti podanému návrhu na potrestání bylo nutno jednak upřesnit dobu ukončení páčání trestné činnosti, k němuž došlo převzetím návrhu na potrestání ze strany obžalovaného, jakož i započítat nově zjištěné platby výživného z dubna 2017 v částce 4.000 Kč a z května 2017, kdy bylo z příjmu obžalovaného ve prospěch oprávněné osoby sraženo 296,82 Kč. Zároveň

ale soud zohlednil výpověď svědkyně K., podle které obžalovaný do konce roku 2014 částečně přispíval na výživu nezletilé A. a z toho důvodu se ona sama s obžalovaným dohodla, že finančně pak bude na výživném doplácet již jen částku 2.500 Kč. Dále bylo zohledněno, že s účinností od 1. 5. 2017 byla obžalovanému snížena vyživovací povinnost na částku pouze 2.200 Kč a přestože uvedený rozsudek doposud nenabyl právní moci, lze s ohledem na postoj matky coby oprávněné osoby předpokládat, že k tomuto dojde a od uvedeného data tedy je možno obžalovanému počítat nižší částku, kterou byl povinen na výživném hradit. Veškeré výše uvedené skutečnosti tedy byly při výpočtu dlužného výživného zohledněny a oproti podanému návrhu na potrestání proto byl celkový dluh na výživném ponížen na částku 90.103,18 Kč.

V rámci úvah o ukládání trestu soud přihlédl ke společenskému zájmu, který byl jednáním obžalovaného porušen a kterým je zájem společnosti na řádném plnění rodičovských povinností a s tím související zájem na zajištění řádné výživy, jakož i vývoje nezletilých dětí. Soud rovněž hodnotil způsob provedení přečinu, přičemž jako k přitěžující okolnosti přihlédl již k relativně delší době, po kterou obžalovaný výživné neplatil, na druhou stranu ale zohlednil ku prospěchu obžalovaného dílčí platby výživného. Jak vyplynulo z výpovědi svědkyně K., obžalovaný se po část žalovaného období se svou dcerou pravidelně stýkal, nicméně hlavním důvodem podle svědkyně byla spíše snaha obžalovaného být v její přítomnosti. Spíše již k tíži obžalovaného pak soud přihlédl k relativně vysoké částce dlužného výživného, což je částka, o kterou se snížila životní úroveň dcery obžalovaného. K osobě obžalovaného bylo zjištěno, že jde aktuálně formálně o nezaměstnaného, vůči němuž je aktuálně u Okresního státního zastupitelství v Bruntále vedeno trestní řízení pro přečin nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. b), c) trestního zákoníku, přičemž toto trestní řízení není doposud ukončeno. V rejstříku trestů obžalovaného doposud není jediný záznam.

Zejména s přihlédnutím k dosavadní bezúhonnosti obžalovaného má soud za to, že účelu trestu bude možno dosáhnout ještě ukládáním trestu odnětí svobody s podmíněným odkladem jeho výkonu, tedy ukládáním toliko výchovného druhu trestu. Obžalovaný byl ohrožován trestní sazbou v rozmezí do dvou roků, přičemž při zohlednění výše rozepsaných přitěžujících i polehčujících okolností, i při zohlednění doznání obžalovaného soud ukládal stále ještě relativně mírný trest odnětí svobody v dolní polovině zákonného rozmezí v trvání 10 měsíců. Zkušební doba v trvání 2 roků je stále ještě zkušební dobou kratšího trvání a jeví se dostatečnou ke sledování dalšího chování obžalovaného. K zajištění ochrany zájmu trestního zákoníku byla obžalovanému v souladu s § 82 odst. 2 trestního zákoníku uložena jako podmínka osvědčení povinnost, aby ve zkušební době řádně platil běžné výživné a podle svých možností a schopností splácel výživné dlužné, když tímto by měl být zajištěn zájem společnosti, aby se dceři obžalovaného dostalo odpovídající výživy a byly tak řádně zajištěny její potřeby. Plnění této povinnosti bude soudem sledováno nadále po celou dobu trvání zkušební doby a stejně tak bude sledováno, zda obžalovaný v průběhu zkušební doby vede řádný život. Pokud obžalovaný řádný život nepovede nebo nebude plnit uloženou povinnost, rozhodne soud, a to případně již v průběhu zkušební doby, že se podmíněně odložený trest vykoná v souladu s § 83 odst. 1 trestního zákoníku. Samotná zkušební doba podmíněného odsouzení pak počíná běžet právní mocí tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení ke Krajskému soudu v Ostravě prostřednictvím Okresního soudu v Bruntále, a to buď ústně do protokolu, nebo písemně ve dvojím vyhotovení.

Podané odvolání musí být odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku či řízení předcházejícímu.

Poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení může odvoláním napadnout rozsudek pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo o vydání bezdůvodného obohacení.

Bruntál 28. července 2017

Mgr. Marek Stach v.r.
-samosoudce-

za správnost vyhotovení:
D. Barabášová